

ли и одъ света за сасвимъ одцеплѣне држали, гдји напротивъ ни єданъ народъ толико права и способности нема, себе къ великой фамилии европейски народа тешнѣ прилюбити и на общтемъ развитију и негованю виши животни стихия дѣйствителногъ участия имати; друго, што у нутрашнѣ и између себе славянска ова племена и нарѣчия (наравно понайвише поводомъ и содѣйствиемъ страни) нису никаквомъ народномъ спошенију и узаймномъ послованју была, него је свако и найманѣ племе себе за особени народъ држало. Јоштъ се Јоз. Волтїги съ врхъ тога у своме Речесловнику стр. 11. тужио. „*Nos esse Slaviae exitiale fatum videtur, quod unusquisque ex ejus populis se a religuis et a genere primigenio prorsus sejunctum, et omnem dialectum esse linguam falso putet.*“ Ето узрока да немамо никакве Историје, него само Историја и Историца одъ 40 — 50 различни Славянски племена; текъ кадъ помоћу узаймности народњу книжевностъ установили и имали будемо, основаћемо једну обштенародњу Историју, коя ће све части и сва племена у себи садржати и једно цело сачинити; отудъ имаде толико Славяна, кои сасвимъ [равнодушно] на ходъ времени приключения гледе, и кои пуштају да све како дође тако и прође, ћрь они мисле да башъ никаквогъ позива немају у коло времена и европскогъ живота уфатити се; отудъ кодъ неки племена искосо и безпонятно осмотренѣ